

Zrzavoflekatý evidentně přestalo bavit hrát si na blbý a blbější a nebo si vzali k srdci moje výhrůžky, že to maj spočítaný a jedou zpátky, tam odkud každéj z nich přišel. Páč to ráno, který po tý krizový středě následovalo bylo, jak když vlastním a venčím úplně jiný psy. Psy vzorný, vnímavý a poslušný. Psy spolupracující. A hlavně se z té spolupráce i těšící. Jediný zádrhel byl vlastně při východu z domu, odkud se oba hodlali, přes veškeré předchozí učení, vyřítit jak horda tatarůch. Nemám ráda hordy tatarůch ani tatarek. Takže po tatarce jsem obratně hrábla a přitáhla si ji s patřičným gezichtem zpátky do chodbičky, tatara jsem zastavila svým mocným hlasem a odvelela ho vedle tatarky. Taky s patřičným gezichtem.

A druhý pokus již byl tím pádem civilizovaný a vzhledný. Stačilo též milém tatarce sdělit, že ji varrrruju, pokud hodlá vlítnout do křoví. Varování bylo dostatečný, takže tatarka šla spořádaně po chodníku, když chtěla jít tam kam nemá, stačilo oznámit, že “Tam se nesssmíí a tady jdeme!” a vesele odhopkala s námi. Doběhla si k rybníčku, aby... abyyyy.... děcka pozorte!! - sama sebe ukočírovala a přiběhla zpět. Dooobrá byla, dooobrá. I u kosáka reagovala moc hezky, i hezky šla na louku v povelu Se mnou!, neutíkala si tam sama a na louce se chovala jako normální péf! Teda fena. Schválně jsem nevzala ani balonek, ani Bíbu, nic. Jen pár piškůtů, aby to bylo taky o něčem jiném. Rumíček byl stejně jako Talířová úplně jinej pejsek a tak jsme si to mohli užít do plnejch. Nenápadně jsem Talinku učila chodit do směrů, což se občas zvrhlo do útoku na Rumíčka, pokud se tento zrovna v onom směru nacházel. Ale tak zasejč jsme si mohly spolu procvičit povel Dost! Klid!. Pak jsme nechali s Rumíčkem Talířovou pobíhat a my si stříhli trošku toho cvičeního. Pak se k nám přidala i labrorotinda Deniska (konečně si snad to její jméno zapamatuju) a tak se masakérovali ve třech. Tali pak s Deniskou odběhla dolů k rybníčkům, kam Deniska s paničkou mířily a..... já ani nemusela volat a už se Flekatice řítla sama od sebe k nám. Jéééé, říkala jsem si. Pak jsme šli blbnout kolem hřiště a trochu si zaběhat. A pak..... hezky, klidně, spořádaně, jako by to bylo na denním pořádku, jsme šli všichni domů. Jééé říkala jsem si. A říkám i teď, když to píšu. ☐